

KÁNTOR ZSOLT
Megtisztulás

Adélt kellett ápolnom, a szomszéd lányt, a szülei elutaztak, pénzt kaptam érte. Hogy ebédet vigyek neki. Közben Helgával jártam, aki néha segített Adél sebeit bekengetni. Az osztálytársa volt. Szóval nyereség, rentábilis munka. Kezdetben félelmetes volt, hiszen idült poklosság támadta meg Adélt, először csak az arcát borította, majd a mellkasát is. Később egyéb fakadékok jelentkeztek, ótvar borította el, majd a haja alatt is előjött, a hónalját és a talpát is leuralta, az orrát és a fenekét is. Tulajdonképpen egy négyzetcentiméter bőrfelület sem maradt érintetlen. Ellepte teljesen, ahogy Helga fogalmazott, a levita pap bizonyára tisztának nyilvánította volna.

Ha egyáltalán lett volna alkalmam rá, hogy megvizsgálja, mert a törvény szerint, ha a test teljes felületét lepra borítja, tehát egészen fehérre változik, akkor megszűnik tisztátalannak lenni, hiszen homogén mivolta miatt értelmét veszti a megkülönböztetés. Mi a tisztátalan? Az érzés vagy a szó?

Ettől függetlenül Adélnak fáj a dolog. Bár ecseteltük kétféle folyadékkal és egy büdös kenőccsel, két hét alatt nem sokat változott, amióta elmentek a felmenők, gyerekkori barátként igencsak közel kerültem hozzá, nem voltak előttem titkai tizenhét évesen. Kifejezetten csinos és szép volt, mielőtt beteg lett. Lélekben erős, megnyerő stílusú. Okos és csengő hangú csaj volt, akiért rajongtak a fiúk. De amikor beleesett a gondba, senki más nem látogatta, csak Helga és én.

Természetesen mindenki kedvesebb volt hozzá, mielőtt elkapta a kórt, de Adél állta a sarat, nem esett kétségbe. Sőt, egyre többet viccelődött, káromkodni a baj ellenére sem hallottuk, imádkozni annál inkább, Helga is babusgatta, mert kénytelen volt, ha meg akart tartani engem. Közöltem vele, hogy ez nekem meló, azon túl baráti hűség, persze ciki, hogy tartom a markom, de jelen pillanatban ez a legkézenfekvőbb kereseti lehetőség.

Ebből tudom a munkanélküli szüleimet támogatni, mert Adél szülei hozzánk képest elit alakulat, kutató mérnökök, genetika, külföldi konferenciákkal és riportokkal, mégsem szégyelltem magam, anyám takarított két helyen, hogy fizetni tudja a rezsit.

Apám feketén gürizett a piacon, egy menő zöldségesnél. Helga mint szintén proletár származású amazon belátta, hogy részint kényszerhelyzet ez, másrészt nem tart soká, mert Adél vagy meggyógyul, vagy az fog történni, amiről nem is akart beszélni. (De vágyakozva gondolt rá.)

Helga apukája is a piacon pakolt, édesanyja meg egy éve meghalt, mindannyian a hetedik kerületben laktunk, csak Adél a saját kéglíjében, jó előre bebiztosítva a nyomor ellen, a szülei természetesen Budán éltek. Helga pacsmagolta Adél altestét, én meg a hátát, az arcát.

A haját kefére vágták. (Egyébként is fiúsítva volt.) Adél mindennek ellenére maradt empatikus és jó kedélyű, a sebek nem érintették a jellemet, csak a felületet. Végül csak hazajöttek a szülők, hála Istennek maradt minden a régiben, gondoztam, kenegtettem Adélt, és kaptam az egyre magasabb honoráriumot. Helga meg félt, hogy elkapja, ráragad a tisztátalanság. Félt, hogy elveszít engem.

Adél folyamatosan menstruált, valami egészen szörnyű baja van, amilyen még senkinek nem volt, amilyennel még egyetlen orvos sem találkozott, hát miért nekünk kell vele bíbelődni, hagyjam abba, kérte Helgácska, komolyan mondta, a beszélgetés után nem szeretkeztünk, hanem ultimátumot adott. Egy hetet kaptam, addig se puszi, se pá, pedig édes volt Helga meztelenül, alacsony, szőke, rövid hajú, kicsi báránka.

De Adéllal beszélgetni felért egy lelki masszírozással, ha éppen szükségem volt rá a gimnázium ügyei miatt. Adél hitte, hogy tehetséges vagyok, írom üde ódáim, és matematika-versenyen is első vagyok, ő meg hegedült, erotikusan, amikor még hosszú, fekete haja volt, sokáig hallgattam itthon, ahogy játszott. A Szkrjabin-prelűdöket szerette a legjobban. (Vagy etűdök? Majd megnézem, ha letettem a naplóm aludni.)

Mindegy, mit, könnyűzenét vagy klasszikust, hajladozott, mint egy jó hasonlat a sok száraz ágú történet között, szóval Helga meg kozmetikus akart lenni, és gazdag feleség. A hirtelen jött zsarolás azonban meglepett, azt hittem, egy kicsit szereti az én barátomat, Adélt, de beláttam: nem, inkább utálja immár, úgyhogy aludtam rá egyet, és a vita másnapján nem mentem iskolába, hanem egyből Adél lakására siettem, akít ajultan találtam az ágyában.

Még langyos volt, hívtam a mentőket, és rázogattam, keltegettem, de hiába, nem vert a szíve, csukott

szemei mögött kövek voltak a fekélyes szemgolyók, a sebei még nedveztek, én meg ordítottam és torpezékoltam, hogy szerettelek, te koraszülött halott. Magam is meglepődtem, mennyire érzek. Amikor a mentősök hívták a hullaszállítókat, nem bírtam tovább, és ráfeküdtem a fekélyes testre, a leprás korpuzra, és zokogtam, csókolgattam a vart. A hámréteget, a sebekből ittam a könnyeimet, és nem érdekelt semmi ezen a Földön, csak Adél. „Annak a sebében Te is meggyógyultál, Akiben én hiszek.” Ordított a bensőm.

Akkor az én örökkévaló csillagom kinyitotta a szemét, felnevetett, és hányt. Rohantam egy tálért, és segítettem a mentősöknek. Majd felültettük, hogy meg ne fulladjon, és sírt. Mi van itt ma? Mondta a kopasz

mentős, és mosolygott, azért csak nem halt meg a kislány, uram, metamorfózist élt át.

Dicsőség az Úrnak, morogtam, és zavarban voltam, de tudtam, rendben lesz minden. Éppen átöleltem Adélt, amikor Helga megjelent az ajtóban. Újjászülettünk mind, és hogy miért volt erre szükség, titok, de Adél három hét alatt visszanyerte emberi formáját, és tiszta lett.

Helga leültetett magával szemben, a hálószobában. És nem akart többé engem. A szíve megsúgta, amit a szemével is megtapasztalt. Tudod. Holtbiztos vagyok abban, hogy beleszerettél Adélba. Igen. Mondtam. Majd hisztéria nélkül távoztunk a helyszínről. Vége lett. És újraindult valami más. A törvény korszaka után a kegyelem ideje.

Róna József: Kossuth Lajos (Miskolc, 1898)